

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 5

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	1
Capitolul 5.....	1
14. Păcatul în adunare	1
15. Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă.....	3

14. Păcatul în adunare

1 Corinteni 5.1-5: Se aude pretutindeni că este curvie între voi, și o astfel de curvie cum nu este nici chiar între națiuni, astfel încât cineva să aibă pe soția tatălui său. Și voi v-ați îngâmfat și nu v-ați mâhnit, mai degrabă, pentru ca acela care a făcut lucrul acesta să fie dat afară din mijlocul vostru. Pentru că eu, fiind absent în trup, dar prezent în duh, am judecat deja, ca fiind prezent, pe acela care a înfăptuit astfel acest lucru; în Numele Domnului nostru Isus Hristos (fiind adunați împreună, voi și duhul meu, cu puterea Domnului nostru Isus Hristos): să-l dați pe unul ca acesta lui Satan, spre nimicirea cărnii, pentru ca duhul să fie mântuit în ziua Domnului Isus.

Nu este ușor să spui ceva simplu despre acest capitol important. Și capitolul este important! Aici ai una dintre cele mai importante părți din Noul Testament, unde poți citi ce trebuie să facă o adunare locală când se dovedește că există păcat acolo.

Nicio adunare locală nu poate împiedica păcatul. Adunarea este formată din credincioși care, cu regret, pot încă păcătui. Întrebarea decisivă este cum reacționează adunarea când un păcat este făcut cunoscut. Răspunsul la această întrebare este atât de important, pentru că astfel se poate vedea dacă o comunitate de credincioși se comportă cu adevărat ca o adunare a lui Dumnezeu. Dacă nu este mâhnire pentru păcat și nu se reacționează la îndemnul de a-l îndepărta, atunci acea comunitate de credincioși nu se comportă ca o adunare a lui Dumnezeu.

Înainte de a continua acest capitol, trebuie să înțelegi mai întâi că există o diferență între a cădea în păcat și a trăi în păcat. Diferența este următoarea: a cădea în păcat înseamnă că facem ceva care este păcat. A trăi în păcat, pe de altă parte, nu este ceva unic, ci un mod de viață păcătos. Este îngrozitor când cineva comite o singură dată adulter. Dar este și mai îngrozitor când cineva trăiește în adulter. Exact despre asta este vorba în acest capitol.

De asemenea, trebuie să știi că nu toate păcatele trebuie tratate în același mod. Imaginează-ți că un frate sau o soră păcătuiește împotriva ta. El sau ea face astfel ceva care contravine voinței lui Dumnezeu. Ce trebuie să faci atunci? Trebuie să spui imediat adunării, adică tuturor fraților și surorilor? Nu, cu siguranță nu! Ce trebuie să faci poți citi în Matei 18 (Matei 18.15-17). Pe scurt, acolo scrie: mai întâi trebuie să mergi singur și să încerci să-l câștigi pe celălalt. Dacă nu reușești, trebuie să ieși cu tine încă o persoană (una sau două) și să încerci din nou să-l câștigi pe celălalt.

Capitolul 5

Abia dacă nici atunci nu reușești să-l aduci pe celălalt să-și mărturisească păcatul, trebuie să spui adunării. Atunci adunarea începe să se ocupe de el sau de ea. Imaginează-ți că reușești, într-o discuție personală, să-l convingi pe celălalt de faptele sale greșite. El sau ea a mărturisit și totul este în regulă. Nimeni altcineva nu a aflat despre asta. Gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă te-ai fi dus imediat la adunare și ai fi spus ceea ce știai. Cu siguranță ar fi fost un mare rău pentru fratele sau sora respectivă.

Aici, în Corint, era vorba de un păcat îngrozitor. Era vorba de un caz de curvie, cum nu se întâmpla nici măcar printre păgâni. Păgânii, care trăiau fără Dumnezeu, trăiau în tot felul de poftes și desfrâu. Dar ceea ce se întâmpla aici, în adunarea lui Dumnezeu, era chiar și pentru ei prea mult. Poți să te întrebi dacă așa ceva este posibil la un credincios. Da, este posibil. Să nu crezi niciodată că, după ce ai devenit credincios, nu mai ești capabil de așa ceva. Cine gândește astfel, nu a înțeles încă învățătura din Romani 7, unde scrie: „Știu că în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun” (Romani 7.18). Aceasta nu trebuie să fie o lecție învățată pe de rost, ci trebuie să fie o convingere interioară profundă. Cu cât ești mai conștient de aceasta, cu atât vei fi mai ferit de a cădea în păcat.

Cum au reacționat credincioșii din Corint la acest păcat? S-au comportat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu le păsa deloc. Dimpotrivă, erau îngâmfați, adică se prezentau mai mari decât erau; se considerau minunați. Nu aveau oare daruri enorme? Pavel sparge această bulă de săpun. El le spune că ar fi mai potrivit să se mâhnească și să sufere pentru ceea ce s-a întâmplat. Apoi, cel care a comis păcatul trebuia îndepărtat din mijlocul lor, pentru că este de neconceput ca păcatul să fie tolerat în adunare. Nu putem să-L asociem pe Dumnezeu cu păcatul! Dumnezeu și Domnul Isus nu pot rămâne într-o adunare în care păcatul este prezent.

Deci, problema era că credincioșii din Corint nu s-au mâhnit. Ei erau insensibili față de faptul că cineva dintre ei trăia într-un mod atât de păcătos. La aceasta se adaugă și faptul că se vorbea despre asta pretutindeni (versetul 1)! Ce rușine pentru Domnul Isus! Dacă ar fi avut măcar un pic de simț al sfințeniei lui Dumnezeu, nu s-ar fi plecat adânc înaintea Domnului și nu l-ar fi mărturisit că așa ceva se putea întâmpla în mijlocul lor? Poți fi sigur că Domnul ar fi arătat clar ce trebuia să se întâmple. Aceasta este foarte important și pentru noi. Imaginează-ți că într-o adunare este dezvăluit un păcat și că este un păcat care chiar și în lume este considerat o rușine, așa cum era cazul în Corint. Ce facem atunci? Ne comportăm ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Continuăm adunările noastre ca și cum totul ar fi în regulă și ne lăudăm cu toate binecuvântările pe care le-am primit? Sau ne întristăm pentru asta? Ne rușinăm? Mergem la Domnul să-L întrebăm ce să facem? Sper că facem asta din urmă.

Pentru Pavel, lucrurile erau foarte clare. Explicațiile lungi și miile de scuze erau inutile pentru el. El deja îl predase pe cel vinovat lui satan. Ceea ce face Pavel aici este o chestiune personală. Ca apostol, el avea autoritatea să facă aceasta. Noi nu putem face așa ceva. Dar vezi că el o face pentru binele celui rău. Carnea trebuie să piară, dar duhul trebuie să fie mântuit. Cel rău a urmat poftesle cărnii sale. Prin faptul că Pavel l-a predat lui satan, acesta a primit mână liberă să-l facă să simtă ce este de fapt carnea. Satan este aici un instrument în mâna lui Dumnezeu pentru a-l face pe unul dintre copiii Săi să simtă cât de nebunesc este să se dedice propriilor patimi (hedonism). Faptul că este vorba aici de un credincios reiese din a doua epistolă către Corinteni. Acolo citim despre efectul benefic pe care l-a avut disciplina aplicată (2 Corinteni 2.1-11; 7.2-16).

Deși aici era vorba de o acțiune personală a lui Pavel ca apostol, el nu a făcut-o fără credincioșii din Corint. El se simțea unit cu ei în Duhul și se aștepta ca ei să se considere una cu el. Atunci s-ar fi alăturat lui în ceea ce făcea cu cel care săvârșise răul. Este foarte important ca o măsură

disciplinară aplicată unui credincios să fie recunoscută de toți. Aceasta înseamnă că toți trebuie să participe atunci când cineva trebuie exclus dintr-o adunare. O astfel de persoană trebuie să rămână cu adevărat singură. Pare a fi o măsură dură. Poate părea că credincioșii care trebuie să facă aceasta se consideră superiori. Dar suntem noi ascultători de Cuvântul lui Dumnezeu pentru că ne considerăm mai buni? Nu este aceasta datoria noastră? În plus, cel care a greșit nu este, în esență sa, mai rău decât noi. Noi suntem la fel! Dacă înțelegem aceasta, vom fi feriți de o atitudine dură. În familie se întâmplă același lucru. Părinții trebuie să-și pedepsească copiii când aceștia fac lucruri greșite. Părinții nu fac asta pentru că sunt mai buni, ci din ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a-și feri copiii de lucruri mai rele. Părinții nu trebuie să-și pedepsească copiii din mânie sau din răutate. Părinții care își iubesc cu adevărat copiii îi vor pedepsi din dragoste, pentru că știu că o pedeapsă (dreaptă) are un efect bun.

Încă ceva: adunarea are puterea sau autoritatea de la Domnul Isus de a lua măsurile necesare. Adunarea este adunarea lui Isus Hristos. Prin urmare, măsurile luate de o adunare locală se aplică tuturor adunărilor locale din întreaga lume (vezi și 1 Corinteni 4.17).

Citește din nou 1 Corinteni 5.1-5. - Ce trebuie să faci dacă se dovedește că în adunarea locală există păcat?

15. Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă

1 Corinteni 5.6-13: Lauda voastră nu este bună. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Îndepărtați aluatul vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, după cum voi sunteți fără aluat. Pentru că și paștele nostru, Hristos, a fost jertfit; de aceea să ținem sărbătoarea nu cu aluat vechi, nici cu aluat de răutate și de viclenie, ci cu azimele curăției și ale adevărului. V-am scris în epistolă să nu vă însoțiți cu curvari; nu cu curvarii lumii acesteia, sau cu cei lacomi de bani și hrăpăreți, sau idolatri, fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume. Dar acum v-am scris să nu vă însoțiți cu vreunul care, numit frate, este curvar, sau lacom de bani, sau idolatru, sau defăimător, sau bețiv, sau hrăpăreț; cu unul ca acesta nici măcar să nu mâncați. Pentru că ce am eu să-i judec pe cei de afară? Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru? Dar pe cei de afară îi judecă Dumnezeu. Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă!

Deci, lucrurile nu stăteau prea bine în Corint. Cu toate acestea, la începutul acestei epistole, Pavel se adresa credincioșilor din Corint ca „adunarea lui Dumnezeu care este în Corint”. Pentru că ei erau asta, el putea și trebuia să le atragă atenția asupra greșelilor lor. Dacă nu ar asculta ceea ce le scria, nu ar mai funcționa ca adunare a lui Dumnezeu. Aceasta este valabil și astăzi. Numai dacă un grup de credincioși respectă ceea ce a scris Pavel sub călăuzirea Duhului Sfânt în epistolele sale, un astfel de grup poate fi recunoscut ca expresie locală a „Adunării” lui Dumnezeu. Desigur, trebuie să luăm în considerare întreaga Biblie, pentru că întreaga Biblie este Cuvântul lui Dumnezeu. Dar sunt în special scrisorile apostolului Pavel de la care s-au abătut mulți creștini. Și dintre toate scrisorile lui Pavel, este mai ales prima scrisoare către Corinteni cea căreia mulți creștini i-au dat propria interpretare. Astfel au apărut atât de multe biserici și grupări. Dacă vrei să știi cum poate avea loc adunarea în timpul nostru, vei găsi răspunsul în prima scrisoare către corinteni.

În Corint, după cum am spus, situația era departe de a fi ideală. Ei se lăudau cu binecuvântările lor, în timp ce cel mai mare păcat se petrecea printre ei, fără ca ei să se preocupe de aceasta. De aceea, Pavel i-a muștrat clar în versetele 1-5.

Capitolul 5

În versetul 6, el le mai clarifică ceva. Și acest lucru este foarte important. El compară răul, păcatul, cu aluatul dospit. Pentru a înțelege de ce face această comparație, trebuie să știm mai întâi ce este aluatul dospit. Aluatul dospit este o bucată de aluat care este luată dintr-un bulgăre de aluat de pâine și pusă deoparte. Treptat, această bucățiță se dospește complet. Dacă această bucățiță de aluat dospit este amestecată cu aluatul de pâine, ea dospește întreaga plămădeală. Pavel folosește aici imaginea dospirii (fermentării). În Biblie se vorbește deseori despre aceasta. Și oriunde se vorbește în Biblie despre aluat dospit, acesta este o imagine a răului, a păcatului. Dar, după cum reiese clar din imaginea aluatului, nu numai persoana care păcătuiește are de-a face cu acesta, ci și ceilalți care intră în contact cu el. Dacă păcatul nu este îndepărtat din mijlocul adunării, Dumnezeu consideră întreaga adunare ca fiind pângărită. Acest lucru nu înseamnă neapărat că și ceilalți trăiesc în același păcat. Pavel nu spune că toți cei din Corint au devenit curvari. Dar pentru că nu au făcut nimic împotriva păcatului care era în mijlocul lor, el a trebuit să le arate că se identificau cu păcatul.

Ce ar trebui să facă acum? Ce trebuie să facem când păcatul este descoperit? Porunca este: „Îndepărtați aluatul vechi”. Aceasta înseamnă că păcatul trebuie îndepărtat. Și dacă persoana care a comis păcatul nu vrea să-l mărturisească, trebuie să fie scoasă din mijlocul lor. Când se întâmplă aceasta, adunarea este din nou o plămădeală nouă. Nu este adunarea o plămădeală fără aluat? Adică: nu este adunarea formată din credincioși care știu că Dumnezeu le-a îndepărtat păcatele, judecându-le în lucrarea Domnului Isus? El ne este prezentat aici ca „Paștele nostru”; Pavel le amintește credincioșilor din Corint de Exodul 12. Acolo puteau citi (și poți citi și tu) că Paștele era sărbătoarea pe care au sărbătorit-o israeliții cu puțin timp înainte de a fi eliberați din Egipt (Exodul 12.1-14). Tatăl unei familii lua un miel și îl sacrifica. Sângele mielului era stropit pe ușorii ușilor și pe pragul de sus al ușii. Aceasta se făcea după porunca lui Dumnezeu. Dumnezeu spusese că va trimite un înger prin țară pentru a ucide pe toți întâii născuți. Dar dacă va vedea sângele pe ușorii ușilor, va trece mai departe. Acolo, moartea era deja prezentă, ca să zicem așa: mielul murise în locul primului născut. Astfel, putem ști că „Paștele nostru, Hristos”, a fost jertfit.

Dar Pavel nu se oprește aici. El le amintește credincioșilor din Corint și de sărbătoarea azimelor, care urma imediat după Paște (Exodul 12.15-20). Aceasta este indisolubil legată de Paște. Această sărbătoare dura șapte zile, iar aceste șapte zile reprezintă, de fapt, întreaga noastră viață. Înțelegi deja puțin legătura? În cazul lui Israel, după Paște urma sărbătoarea azimelor. În cazul nostru, al adunării, după moartea lui Hristos pentru noi, nu mai trebuie să existe loc pentru păcat în întreaga noastră viață. Dacă totuși păcatul pătrunde în viața unui credincios, el trebuie să acționeze imediat și să-l alunge sau să-l îndepărteze. Atunci practica este din nou în concordanță cu poziția. Ceea ce am încercat să clarific poate fi rezumat în câteva cuvinte: Hristos și păcatul nu pot fi împăcați unul cu altul.

Dar dacă o adunare locală nu acționează în conformitate cu aceasta și nu elimină răul? Atunci găsim în 2 Timotei 2 porunca pentru fiecare credincios al acestei adunări locale care dorește să acționeze după voia lui Dumnezeu (2 Timotei 2.21). Acolo scrie că el trebuie să plece de acolo. El trebuie să se „curețe” singur. Apoi trebuie să caute pe alții care au făcut același lucru și, împreună cu ei, să „cheme pe Domnul din inima curată” (2 Timotei 2.19-22).

După ce totul a fost îndepărtat și curățat, în versetul 8 urmează îndemnul de a sărbători. Prin această sărbătoare nu se înțelege ceea ce am văzut odată pe tricouri: halbe mari de bere spumoasă și sub ele textul: „Viața este o mare sărbătoare”. O astfel de „sărbătoare” face parte din aluatul vechi. Adevărata sărbătoare o sărbătorim atunci când trăim pentru Domnul Isus. El este adevărata pâine

Capitolul 5

nedospită. În viața Lui nu a fost nimic păcătos. El a trăit în toate pentru Tatăl Său, și aceasta era bucuria Lui.

Lumea din jurul nostru este plină de oameni care trăiesc în cele mai urâte păcate. Este imposibil să eviți contactul cu ei când ești în mijlocul vieții. Ai de-a face cu ei la școală, la serviciu, în cartierul în care locuiești. Când Pavel spune că nu trebuie să avem de-a face cu curvarii, el nu se referă la oamenii din lumea din jurul nostru. Nu, este vorba despre cineva „numit frate” și totuși trăiește în păcat. Se prezintă ca fiind credincios și poate că este, dar în viața lui nu se vede nimic din asta. Dimpotrivă, viața lui este în contradicție cu Biblia. (Apropo: lista păcatelor care urmează în versetul 11 nu vrea să fie o enumerare completă a tuturor păcatelor posibile cu care se poate confrunta o adunare. Nu găsești acolo, de exemplu, nici un ucigaș, nici un hoț).

Nu trebuie să avem de-a face cu cineva care este „numit frate”, dar trăiește în păcat. Nu trebuie nici măcar să mâncăm cu el. Prin urmare, este de neconceput ca o astfel de persoană să poată participa la Cina Domnului. În această privință, nu avem nimic de-a face cu oamenii lumii. Dumnezeu îi va judeca la timpul Său, iar noi trebuie să le vestim Evanghelia acum, pentru ca ei să scape de judecată. Dar adunarea are responsabilitatea de a-i judeca pe cei care îi aparțin. Cel rău trebuie îndepărtat din mijlocul adunării. Uneori se spune că adunarea nu trebuie să exercite disciplina. Ca dovadă, se citează Matei 13.29. Dar dacă citim corect acest pasaj, vedem că nu este vorba despre adunare, ci despre Împărăția cerurilor (Matei 13.24-30). Împărăția cerurilor cuprinde însă mult mai mulți oameni decât cei care aparțin adunării. Așadar, nu trebuie să te lași indus în eroare de aceasta.

Dacă există o dragoste adevărată pentru Domnul Isus și pentru Adunarea Sa, nu vom permite nimic în adunare care să-L dezonoreze. Este important să fim de partea lui Dumnezeu în ceea ce privește păcatul.

Citește din nou 1 Corinteni 5.6-13. - De ce este atât de important ca cel rău să fie îndepărtat din mijlocul adunării?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/5>